

דף ד:

הרמב"ם הל' מעילה פ"ג ח"ז

עין משפט א

המפריש חטאתו ואבודה ויהפריש אחראית מחייבת ונמצאת בראשונה והרי שתייהם עומדות. משך אחת משתייהם ונתקופר בה האחראית תמות. בא להפלך אומרין לו שיתכופר בזו שהפריש בראשונה והשניה טרעה עד שיפל בה מום ויפלו דמייה לנזכבה. היתה אחמת מהן תמיימה ואחת בעלת מום תפכה. נשחתה בעלת מום קדם שיזיק דם התמיימה הרי זו אסורה בהנאה. היו שתייהם בעלי מומין ימכרו שתייהם ויביאו מדמייהם חטאთ והשאר יפל לנזכבה:

ט. **כسف** משנה המפריש חטאתו ואבודה וכו'. בפ"ד דתמורה (דף כ"ב): איפליגו ר' ורבנן בנסיבות קודם כפורה שלרבי תמות ולרבנן טרעה וידוע דהלהכה כרבנן ואמר רב הונא אמר רב (דף כ"ג) הכל מודים שאם משך אחת והקריבה שהשניה מתה לא נחלקו אלא בכוא לימליך דברי סבר לא עשו תקנה בקדושים וכו' ורבנן סברי עשו תקנה בקדושים ואמרנן ליה התכופר באבודה ושאינה אבודה טרעה. ופירש"י שאם משך אחת מהן והקריבה מדעתו דזהה האחורת בידים דגלי דעתיה שלא אייכפת לי מינה ואפי' משך האבודה ונתקופר בה והנשארת היא שלא נאבדה מעולם מתה וכי פלייגי רבנן היינו בכוא לימליך גגלי דעתיה דניחאה ליה עכ"ל. וauseיג דר' אבא פלייג ארבעה הונא פסק ורבינו כרב הונא משום דמסתבר טעמיה ועוד דأتיא ליה סתם מתני' כדברי הכל: היתה אחמת מהן תמיימה ואחת בעלת מום וכו'. בפ"ד דתמורה (דף כ"ד) תניא היו לפניו שתי חטאות אחת תמיימה ואחת בעלת מום תמיימה תקרב בעלת מום תפדה נשחתה בעלת מום עד שלא נזוק דמה של תמיימה מותרת משנוזוק דמה של תמיימה אסורה ר' אלעזר בר'יש אומר אפילו בשור בעלת מום בקדירה ונזוק דמה של תמיימה יוצא לבית השרפפה. ונראה מדברי ורבינו שהוא פוסק כר' אלעזר בר'יש וצריך טעם למה פסק כיחידה ואפשר שטעמו משום דברגרא העמידו ברייתא דין מרגילים כראב"ש וشكלו וטרו אמוראי בטעמא. וייתר נראה לומר שפסק כרבנן ויש חסרון בדברי ורבינו וכן צריך להגיה נשחתה בעלת מום קודם שיורק דם התמיימה מותרת אחר שנזוק דמה אסורה בהנאה: היו שתיהם בעלי מומין ימכרו שתיהם וכו'. משנה שם (דף כ"ב):

עין משפט ב

הרמב"ם הל' מעילה פ"ג ח"ג
עיין לעיל עין משפט א